

Lorraine Heath

Egy ágyban a csábítóval

VINTON

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaró vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Jan Nowasky 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2020
Eredeti címe: *The Scoundrel in Her Bed*
HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
• *Magyarra fordította:* Kovács Ágnes

Nyomtatásban megjelent: 2020
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-972-6

• *Borítókép:* Harlequin Books S.A.
A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.
• *A szerző fotója:* Kayla Marie Photography

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020
• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.
• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
• *Műszaki vezető:* Sárai Szabó Mária
• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

LORRAINE HEATH
Egy ágyban
a csábítóval

*Unokahúgom, Carolyn Rae Crutchfield emlékére.
A kedvességeddel fényt hoztál a világba, és megédesítetted
mások életét. Nagyon hiányzol, drága kislány.
Örök szeretettel.*

Előhang

Túlélte.

Hevesen zihálva, verejtékben úszva, több órányi szinte elviselhetetlen fájdalom és sikoltozás után ez a felfedezés majdhogynem meglepte őt. A bába figyelmeztette, hogy a csípője túl keskeny, és azzal rémisztgette, hogy akár meg is halhat, a félelem, az agónia és a kétségek azonban, amelyek eddig kínozták, most fokozatosan elhalványodtak, miközben a szobáját méltatlankodó sivalkodás töltötte be. Az erőteljes bömbölés az egészség jele volt. A lány ajka halvány mosolyra húzódott, miközben a szívébe boldogság költözött, amely aztán az egész lényét elárasztotta. Egy ilyen aprócska teremtmény hogyan lehet ekkora hatással valakire?

– Fiú? – kérdezte, mert nem látott semmit, miközben a bába kikeményített, hófehér vászonba csavarta a babát, aztán odanyújtotta az anyjának.

A tetőtől talpig feketébe öltözött asszony szoborszerű arckifejezésén semmilyen érzelem nem látszott, és leginkább egy hátborzongató kísértetre emlékeztetett, miközben mereven átvette a kisbabát.

– Anyám. – A lány esedezve nyújtotta ki a karját. – Hozza ide! Hadd nézzem meg, hogy fiú-e vagy lány.

Az asszony, aki a világra hozta őt, azonban anélkül, hogy egyetlen pillantást vetett volna rá, sarkon fordult, és kopogó cipősarokkal elindult a csukott ajtó felé.

A lányon eluralkodott a rémület, amely azzal fenyegette, hogy darabokra tépi a világát. A legyengült állapota ellenére nagy nehezen föltápáskodott az ágyból, ekkor azonban erős kezek fogták le őt, és vasmarokkal tartották.

– Anyám, ne! Kérem, ne vegye el tőlem! Kérem! Jó leány leszek. Soha többé nem fogok bűnbe esni. Kérem! Könyörgöm! Ne tegye ezt velem!

Egy fiatal szolgálólány kötelességtudóan kinyitotta az ajtót.

A lány arcán patakokban folytak le a könnyek.

– Ne! Irgalmazzon! Legalább egyszer hadd ringassam... a karjaimban – halt el az ajkán, miközben az anyja úgy viharzott ki az ajtón, akár egy bosszúálló angyal, akinek feltett szándéka mindent elpusztítani maga körül, és eltűnt a sötét folyosón a drága kincessel a kezében.

Az ajtó baljóslatú csattanással csukódott be, és ez a hang örökre belevésődött a lány emlékezetébe. Néhány percig még küzdött, hogy elszabaduljon, az anyja után rohanhasson, és megakadályozza, hogy az asszony megtegye az elképzelhetetlent: odaadja a gyermeket valakinek, aki sosem tudná olyan odaadóan szeretni, mint ő. Ám az elmúlt órák teljesen legyengítették.

– Nyugodjon meg, kedves kisasszony! – vigasztalta az egyik szolgáló. – Nyugodjon csak meg! Holnap jobb színben fogja látni a világot.

A lány szívzaggatóan zokogva hanyatlott vissza az ágyra, miközben a szíve apró darabokra törött, amelyek már sosem fognak újra összeforrni.

1. fejezet

Whitechapel

1871. november eleje

Lady Lavinia Kent borzongva húzta a fejére a kabátja kapucniját. A levegő szokatlanul csípős volt, ő azonban meg volt róla győződve, hogy nem elsősorban a tél közeledte, hanem inkább az esetlegesen rá leselkedő veszélyek borzongatták meg. Neki céljai voltak, méghozzá augusztus óta, amikor is maga mögött hagyta arisztokrata életét, hogy olyan életet éljen, amely több örömet hozhat neki, mint amit a beleegyezése és a vágyai figyelembevétel nélkül terveztek számára.

Igaz, hogy a jelenlegi küldetése veszélyeket hozhat magával, ő azonban mégsem félt. Egy hívásnak engedelmességet, amelyet egy tíz évvel ezelőtti találkozásra vezethetett vissza egy akkor épp a férfikorba lépő fiúval, akivel a nővé válása küszöbén hozta össze a sors.

A fiú egy meg nem nevezett nemes úr fattya volt, aki minden tekintetben alábbvalónak számított nála az arisztokrata – habár romlott – vére ellenére is. Noha a fiú tudta, ki az apja, ezt az információt sosem osztotta meg vele. A lány még mindig emlékezett rá, milyen szomorú volt a hangja, amikor bevallotta, hogy semmit sem tud az asszonyról, aki világra hozta, mert rögtön a születése után elvették tőle, és egy olyan helyre vitték, ahol nem kívánt gyermekeket gondoztak. Lavinia az ő élményeiről hallván szerzett tudomást egy világról, amelynek korábban még a létezéséről sem tudott. Egy világról, amelybe most belemerült, miközben szoroson markolta a késő éjszakai útjaira állandó és megbízható társául szegődött sétabot farkasfejét. A fiún keresztül szerzett tudomást ezekről a helyekről és a borzalmakról, amelyek időnként együtt jártak ezzel a gyakorlattal. Megtudta, hogy egyes nők, általában özvegyek, hogyan hirdetik a szolgálataikat. Újabban direkt kereste ezeket a hirdetéseket, írt ezeknek az asszonyoknak, találkozott velük, és fizetett nekik. Nem azért, hogy gondoskodjanak egy újabb nem kívánt csecsemőről, ahogy az első levelében írta nekik, hanem azért, hogy átadják neki az általuk jelenleg gondozott gyerekeket. Az Irgalmas Nővérek – akik menedéket nyújtottak neki – áldásával a rend lelencházába vitte ezeket a gyerekeket, és nagyon sajnálta, hogy neki nincs pénze saját otthont nyitni. A lelencház hamarosan megtelik, és akkor mi lesz?

A nők, akikkel levelezésben állt, csak éjszaka voltak hajlandók találkozni vele a legsötétebb sikátorokban és búvóhelyeken, olyan későn, amikor az utcákon csak patkánykarmok kopogását, a túl sok sörtől hangos énekszót, valamint néha egy-egy szitokszót vagy sikoltást lehetett hallani. És amikor a lánynak folyamatosan olyan érzése volt, hogy figyelik.

A következő pillanatban hirtelen felállt a szőr a tarkóján, ő pedig megtorpant és hallgatózott. Közben még szorosabban markolta a farkasfejet, fölemelte a sétabotot, a másik kezével megfogta a közepét, félig kihúzta a tört a rejtkehelyéről, majd gyorsan megfordult és körbepillantott. Senkit nem látott egy kolduson kívül, aki a szemközti épület egyik alkóvjában összekuporodva aludt. Eddig azért nem vette észre, mert az alkóv eltakarta őt a szeme elől. Csak a jelenlegi pozíciójából volt látható, és onnan is csak alig. Lavinia várt, feszülten figyelt, és egy darabig hallgatta a férfi időnként felhangzó horkolását, aztán ártalmatlannak ítélte meg őt, visszadugta a tört a hüvelyébe, és továbbment.

Boldog volt, amikor rábukkant erre a fegyverre az egyik zálogházban, és annak is legalább ennyire örült, hogy a zálogos hajlandó volt elfogadni érte a fülbevalót, amelyet azon a napon viselt, amikor férjhez kellett volna mennie. Tizenkilenc éves korában megtanult vívni, mert imádta a kihívást, amelyet ez a sport jelentett, és meglehetősen tehetségesnek bizonyult. A bátyja csak egyszer hívta ki őt párbajra, és mivel nagyon nem szeretett veszíteni, nem vette jó néven, hogy a húga legyőzte. Azt azonban elismerte, hogy meglepte őt Lavinia ügyessége. A lánynak a vívás

mindig is többet jelentett egyszerű sportnál. Számára ez a túlélés egyik eszköze volt, amelynek segítségével sikerült megőriznie az elméje épségét egy olyan helyen, amely az örület melegágya volt.

Lavinia elhessegette magától a nyugtalanító gondolatokat. Csak a jövő számít, előre felé kell haladnia, még hozzá lépésről lépésre. El kell felejtene az elfelejthetlent. Így aztán a jelenre és a közvetlen környezetére koncentrált, mert tudta, hogy ébernek kell lennie, ha sikerrel akar járni.

A tivornyázók ilyenkorra általában már hazamentek a kocsmából, a mai találkozót azonban a megszokottnál később beszélte meg, ráadásul egy olyan környéken, amely elhagyatott és ijesztő volt. A céljától azonban semmi nem tudta eltántorítani Laviniát. Már nem volt semmije ezen kívül. Ez a cél tartotta életben, ez adott neki okot arra, hogy felkeljen reggel az ágyból.

Közeledett a kereszteződéshez, amiről az útmutatót tartalmazó levél említést tett. „Menjen át a másik oldalra”, emlékeztette magát, miközben igyekezett leküzdeni a balsejtelmet, és megpróbált arra koncentrálni, hogy kövesse az alig olvasható macskakaparással írt utasításokat. „Forduljon be balra az első sikátorba! Félúton...”

Lavinia megállt ott, ahol az utcai lámpa fényköre véget ért. Ha továbbmenne, akkor be kellene lépnie a sötétségbe, de még az ő bátorságának és vakmerőségének is voltak határai.

Diszkrét, alig észrevehető mozdulatokkal lassan körbepillantott a téglafalakkal határolt, szűk sikátorban. Az ablakok sötétek voltak, a mögöttük lévő szobákban valószínűleg nem lakott senki. Ezek a találkozók általában elhagyatott helyeken zajlottak, ahol nem volt szemtanú. Arra az esetre, ha valaki figyelne, a lány nagyon igyekezett leplezni a hirtelen feltámadt kétségeit.

Megpróbált egyenletesen lélegezni, pedig érezte, hogy a tenyere izzadni kezd, a szíve pedig a torkában dobog. A nővérek már többször figyelmeztették, hogy nem kellene egyedül mászkálnia, de a célját nem érheti el, ha elbújik, mint valami rémült kisgyerek, és különben is az elmúlt nyolc év során túl sokat bujkált, és túl hosszú ideig rejtegette a valós vágyait nemcsak önmaga, de mások elől is. Elege volt ebből. Leszámolt a múltjával. Új életet kezdett, és ezt az életet úgy fogja élni, ahogy ő akarja.

Pontosan ez volt az oka annak, hogy három hónappal ezelőtt faképnél hagyott egy jó embert az oltár előtt a St. George-ban. Nem mintha a történetek nem alakultak volna jól Thornley hercege számára, aki nemrég vett feleségül egy olyan nőt, akit teljes szívéből szeretett. Amikor Lavinia utoljára látta őt – titokban, hogy a bocsánatát kérje –, a herceg nem győzte méltatni Gillian Trewlove érdemeit, a hangjából egyértelműen kicsengett, hogy fűlig szerelmes. Laviniát nem lepte meg, hogy Thornley nem sokkal később feleségül vette Gilliant. Sokkal jobban járt így, mintha olyasvalakit vett volna el, akit nem tudott szeretni, és akit idővel, amint megtudja róla az igazat, még meg is gyűlöl, ahogy a lány gyakran saját magát is gyűlölte a múltbéli hibáiért és gyengeségeiért.

Lavinia ebben a pillanatban lépteket hallott, és megfordult. Egy nagydarab nő állt vele szemben, mélyen a szemébe húzott kalapot viselt. Újabb lépések hangzottak fel, majd megjelent még két nő; az egyik olyan vékony volt, mint egy gyufaszál, a másik pedig olyan magas, mint egy fa. Ők hárman elállták a lány útját, akinek a háta mögött csak a sötétség tátongott. Úgy volt, hogy csak egy nővel fog találkozni.

– D. B.-vel van találkám – mondta Lavinia, magában pedig örült, hogy sikerült higgadt és nyugodt hangon megszólalnia.

– Múlt héten Magsszel találkoztál. Másnap regge' letartóztatták. Aszongyák, fel fogják akasztani a kölkök miatt – mondta a kövér asszony.

Ami azt jelentette, hogy a hatóságok már tudomást szereztek arról, hogy a nő a gondjaira bízott gyerekek közül legalább egyet megölt.

– Nem ismerek semmilyen Magset.

Lavinia csak a nők monogramját tudta. Mags talán az az M. K. lenne, aki három kicsit adott oda neki a múlt héten a felajánlott öt fontért cserébe? A legtöbb „pótanya” teljes fizetséget kapott, amikor az egyik szülő, vagy egy olyan személy adta oda nekik a gyereket, aki közel állt az anyához, és meg akarta kímélni őt a szegénytől. Néhányan hetente fizettek – azok, akiket érdekelt a gyerek jólléte –, de nagyon sokan inkább lerótták az egyszeri, magasabb összeget, hogy aztán soha többé

ne legyen gondjuk a gyerekre. Mivel ilyen esetekben nem lehetett több pénzre számítani, ezeket a kicsiket gyakran súlyosan elhanyagolták. Sokan meg is haltak közülük, akiket mindenféle ceremónia nélkül, jeltelen sírokba temettek, hogy senki ne kezdjen gyanakodni a gondviselőik gyalázatos tetteire. Sokak számára egyik kisbaba olyan volt, mint a másik, és ugyan ki vette volna a fáradságot, hogy számontartsa az egy háztartásban élő gyerekek számát, amikor hamarosan úgyszólván érkezett egy új az elveszett helyére?

– Nem én voltam az, aki esetleg feljelentette a hatóságoknál. Engem csak a kisbabák érdekelnek, és az ő jóllétük.

– Mondod te.

– Én nem szoktam hazudni. D. B.-vel beszélek?

– Még a beszéded is puccos, de ez nem fog megvédeni téged. Nem hagyjuk, hogy tönkretedd az üzletünket!

Üzlet! Lavinia gyomra felkavarodott, amikor megerősítést nyert az elmélet, hogy ezek a nők árunak tekintik a gyerekeket, akiket olyan nők adnak el, akinek nem kellene, olyan nőknek, akiket nem érdekel a sorsuk.

– Engem nem izgat, hogy maguk mit csinálnak. – Ez persze nem volt teljesen igaz, hiszen ha tényleg közömbösen hagyta volna, mit művelnek ezek a nők, nem lett volna itt. – Én csak a gyerekeket akarom, és hajlandó vagyok fizetni azért, hogy levegyem a terhet magukról.

– Elvesszük a pénzed... de előbb megölünk.

A lány előhúzza a törét, és meglóbálta, hogy a távoli utcai lámpa fénye megvillanjon a pengén.

– Maradjanak ott, ahol vannak!

A kövér nő elvigyorodott, és így láthatóvá vált a fogai helyén tátongó sötétség.

– Forgattá' má' valaha kardot, kislyány? Érezted má', ahogy belevág a bőrbe és a húsba, mélyebbre és mélyebbre, míg csontot nem ér? Ahogy a sérült hús remegése végigkúszik a karodban, amikor belehasít a penge?

– Jöjjön, és derítse ki! – Lavinia támadó pozíciót vett fel, miközben a másik kezével szorosan markolta az esetlegesen további fegyverként használható fából készült hüvelyt. Villámgyors mozdulatokkal rajzolt egy x-et a levegőbe a pengével, amelynek hangja fenyegetően hatott az éjszaka csöndjében. Húsba ugyan még sohasem vágott bele, de tudta, hogy nem habozna fájdalmat okozni ezeknek a szörnyetegeknek, akik mások szenvedéséből táplálkoztak. – De nem fogja, igaz? Mert én nem vagyok se tehetetlen, se gyöngé, és nem is félek magától. Nem is hasonlítok azokra, akiket meg szoktak ölni.

A kövér nő a társaira pillantott, aztán váratlanul előrelendült, miközben azok meg hátraleptek. Lavinia úgy sejtette, hogy ezektől a nőktől inkább csalárdságra, semmint sportszerűsége számíthat. Nem akart halálos dőfést bevinni, ha nem muszáj – elvégre nem gyilkos –, ezért letről felfelé végigvágott az asszony arcán, ahol nem fedte ruha, és még a kalapját is leverte. Az utálatos nőszemély visítva tántorodott hátra, miközben a sebre szorította a kezét, és Laviniára meredt.

– Gyerünk, lányok, le tudjuk gyűrni, ha egyszerre támadunk!

– Anélkül nem, hogy ne szereznének még néhány sebesülést, azt lefogadom – szólalt meg egy mély hang a sötétségből.

Lavinia megmerevedett, de nem fordult hátra, mert nem merte levenni a szemét az előtte álló nőkről.

– Hát te meg ki vagy? – kérdezte az asszonyok vezére összeszűkülő szemmel.

– Nem számít, ki vagyok, de nem tetszenek az arányok. Viszont merem állítani, hogy őladysége és én alaposan el tudnánk látni a maguk baját. A hölgy igen ügyesnek látszik.

A férfi megnyomta a „lady” szót utalva Lavinia nemesi származására, de a hanglejtése arról árulkodott, hogy ő személy szerint nem tulajdonít ennek különösebb jelentőséget. Miként jött rá, hogy ki ő? Talán ezt a férfit is a bátyja küldte, hogy keresse meg, és vigye őt haza? Valahogy ismerősen csengett a hangja, és mégis...

– Öntelt alak vagy – mondta a kövér nő.

– Nem ok nélkül. Kérdezzenek csak meg bárkit, aki megpróbált ujjat húzni velem! Most pedig

tűnjenek el innen, mert dolgom van a kisasszonnyal.

A kövér nő csúfondárosan elvigyorodott.

– Akkor vigye csak, és szórakozzon jól vele! De ha megin’ beleüti az orrát abba, amihez semmi köze, még talán el találja veszíteni.

Lavinia szinte megbűvölten nézte, ahogy a három nő nagy dérrrel-dúrral távozik, ellentétben az árnyékban rejtőző idegennel, aki nesztelenül lépett oda a melléje, és olyan könnyedén vette ki a kezéből a törst, ahogy az ember egy elbambult gyerek kezéből kiveszi a kanalat.

A lány hátraperdült.

– Nézze... – kezdte, de a szavak elhaltak az ajkán, a toroka pedig összeszorult, amikor a távoli fények felfedték azt, akit az árnyék elrejtett.

Mintha az alvilág ura lett volna, kemény és kérlelhetetlen, gyűlölettel teli, aki kész arra, hogy igazságot szolgáltatson. A férfi sötét öltözéke szinte beleolvadt az éjszakába. A kabátja alja a lábszára körül libegett az enyhe szélben, ami bele-belekapott hosszú, szőke fürtjeibe is, amelyek szabadon lengedeztek – ugyanis nem viselt kalapot –, és amelyekbe a lány annak idején olyan élvezettel túrt bele.

A férfi magas volt, és fenyegető külsejű. Nem csoda, hogy a három nő megfutamodott. Lavinia emlékezett rá, hogy lábujjhegyre kellett állnia, hogy a nyaka köré tudja fogni a karját, ahogy arra is, hogy a férfi aztán átkarolta, és olyan könnyedén emelte fel őt, mintha pihekönnyű felhő lett volna a nyári égbolton. És arra, hogy a férfival... igazán értékesnek érezte magát.

Mostanra már megbánta, hogy valaha is megengedte neki, hogy hozzáérjen.

Tudta, hogy hálásnak kellene lennie a fölbukkanásáért, őt azonban a nyolc évvel korábbi eltűnése – vagyis inkább a föl nem bukkanása – töltötte el ádáz haraggal, aminek a legszívesebben hangot is adott volna, különösen, hogy a hosszú idő óta halott szíve egyszerre mintha életre kelt volna a férfi jelenlététől. Legyen átkozott ez az áruló szív is.

A férfi finoman földobta a törst, Lavinia pedig tudta, hogy a súlyát és a kivitelezését próbálgatja, ahogy azzal is tisztában volt, hogy a fegyver egyik szempontból sem hagyhatott kívánnivalót maga után.

– Nem túl praktikus. Kard, kés, pisztoly... mindegyiket elvehetik tőled, hogy felhasználják ellened. Sokkal jobban jársz, ha megtanulod használni az öklödet.

Ó, ezt a pimaszságot! A férfi olyan hangon beszél vele, mint ahogy egy makrancos gyerekkel szokás.

– Miből gondolod, hogy nem tanultam meg? – kérdezte a lány, majd a jobb öklével megcélozta a karakteres állat, amelyet egykor csókokkal borított.

A férfi elejtette a törst, és hátrált két lépést. Lavinia biztos volt benne, hogy az ütése bárki másnál célba talált volna, Finn azonban csupa ín, izom, erő és energia volt. A hirtelen mozdulat mindenesetre egy pillanatra kizökkentette őt a nyugalmából, ez pedig lehetővé tette a lány számára, hogy gyorsan felkapja a törst, és szorosan megmarkolja. Mielőtt a férfi visszanyerte volna a lélekjelenlétét, Lavinia előrelépett, és a kabát hasítékából kilátszó inghez célzott a hegyével. Elégtétellel töltötte el, hogy a férfi mozdulatlaná dermedt, és lélegzet-visszafojtva, várakozásteljes tekintettel nézte őt. Nagy volt a kísértés, hogy felnyársalja, és Lavinia szinte beleremegett, hogy lehetősége van bosszút állni. A férfi megérdemelte volna, amiért igazi gazember módjára elrabolta a szívét, aztán pedig összetaposta, miután megkapta, amit akart.

Miközben még szorosabban markolta a törst, Lavinia megpróbálta elhessegetni magától a rátörő emlékeket arról a kedves és gyengéd fiúról, akibe tizenöt éves korában beleszeretett.

2. fejezet

London

1861

Első pillantásra

– **K**üldjenek a mézsárosért!

Az apja szavai megfagyasztották a vért Lavinia ereiben, aki az istálló mellett állt, homlokát a kancája homlokához szorította, a sértetlen kezével pedig végigsimított Sophie gyönyörű, fehér sörényén. Könyörgött az apjának, hogy ne küldessen el azért a szörnyű emberért, és ne vesse el Sophie-t.

– Nem fogok megtartani egy olyan lovat, amelyik ledob egy hölgyet a nyergéből – jelentette ki a férfi szigorúan, aztán elcsörtetett a kastély felé.

Lavinia tudta, hogy nincs értelme vitatkozni, mégis az apja után szaladt, hogy megmagyarázza, mi történt – de hiába. Ez a ló veszélyes, az apja pedig nem hajlandó kockára tenni az egyetlen lánya biztonságát. Megszabadul ettől a kancától, és vesz egy másikat, a hangja pedig nem tűrt ellentmondást.

Ez egyáltalán nem volt fair, mert nem Sophie tehetett a történekről. Ha valakit mindenképpen hibáztatni kellett, akkor az Thornley hercege volt – a jó ismerősei számára csak Thorne –, amiért elhívta Laviniát lovagolni a Rotten Row-ra, valamint elhívta a lány kilenc évvel idősebb bátyját, Neville-t is, akinek sokkal több figyelmet szentelt. Laviniát már a születésekor elígérték a hercegnek, de ez nem jelentette, hogy ne vágyott volna udvarlásra, és ne akart volna a férfi figyelmének középpontjában lenni. De nem, az ő jelenléte dacára a két férfi csak valami új helyről fecsegett, amely a pletykák szerint maga volt „A játékbarlang”, illetve arról, hogyan fogják felkutatni, mert a jelek szerint el volt rejtve valahol.

Szokás szerint gyerekként kezelték őt, akinek a kedvében kell járni, nem pedig a nővé válás küszöbén álló lányként, akinek a teste egy ideje már változóféltben volt a házasságra és a gyerekszülésre készülvén, és aki nemrég már saját komornát is kapott. Féltékenységében és sértettségében Lavinia nagyot csapott a lovaglópálcájával a máskor oly engedelmes Sophie farára, mert azt akarta, hogy a ló vad vágtaiba fogjon, ő úgy tehesse, mint aki elvesztette az irányítást az állat felett, a jövőbeli vőlegénye pedig utánaeredjen, és megmentse. Ahelyett azonban, hogy nekiiramodott volna, Sophie felágaskodott, és ledobta magáról a lányt, aki a karjával egy sziklatömbön landolt. Lavinia felsikoltott a fájdalomtól, aztán bután nézte a csuklója fölött az ingujját átszakító, fehér csontdarabot, valamint az anyagon egyre terjedő piros foltot.

Nem emlékezett pontosan arra – nyilván a sokk miatt –, hogy a bátyja hogyan emelte föl, és hogy került a herélt lován ülő Thorne ölébe. A herceg szoroson magához ölelve tartotta őt, miközben visszaügettek a kastélyba, Neville pedig hátramaradt, hogy befogja a kancát. Annak ellenére, hogy ez volt élete leggyötrelmesebb utazása, Lavinia örömmel fogadta Thorne ölelő karját és közelségét. A herceg egészen a szobájáig vitte a karjában, mintha a lába lett volna eltörve, és nem a keze.

A férfiből kiváló férj válik majd akkor is, ha tizenegy évvel idősebb nála, és jelenleg egyáltalán nem sietett megnősülni. Hivatalosan még nem kérte meg Lavinia kezét, de az apáik a lány születésekor aláírtak egy szerződést, mely szerint Wood's End – egy kis birtok, amely Thorne sokkal nagyobb földjével volt határos – lesz Lavinia hozománya, ha összeházasodnak. A jövője tehát el volt rendezve, mindenféle költészet, virágok vagy szentimentális gesztusok nélkül. Az egész borzalmasan unalmas volt, sehol semmi szenvedély, vágy vagy örült epekedés.

Miután lefektette őt az ágyára, Thorne tisztelettudóan visszavonult, és a szolgák gondjaira bízta a lányt, akik olyan aggodalmaskodóan sürgölődtek körülötte, mintha a napjai meg lettek

volna számlálva. Lavinia tisztában volt ugyan vele, hogy egy úriember nem tartózkodhat egy hölgy hálószobájában, csak ha házasok, mégis pokolian csalódott volt, amiért a herceg nem maradt mellette. Elküldettek a doktorért, helyretették a csontot – ami borzasztóan fájdalmas eljárásnak bizonyult –, a lány kezét pedig egy sínbe rögzítették, hogy a csont ne mozdulhasson el, mielőtt rendszeren összeforrna.

Egy kicsit bizonytalanul a laudániumtól, amelyet fájdalomcsillapítónak kapott, Lavinia elindult az istállóba, hogy megnézze, Sophie biztonságban van-e. Pont akkor érkezett meg, amikor az apja meghozta az ítéletét, most pedig már nem volt semmi remény. Az ő gyönyörű Sophie-ját el fogják vinni a vágóhídra.

– Sajnálom, annyira sajnálom, drága kislány – suttogta újra és újra könnyes szemmel. – Borzasztóan ostoba voltam, és ennek most te fizeted meg az árát.

Ha nem akadályozná a törött karja, akkor fölnyergelné Sophie-t, a hátára pattanna, és ellovagolna vele. Persze ez az ötlet tökéletesen figyelmen kívül hagyta a tényt, hogy ő még soha életében nem nyergelt föl egyetlen lovat sem, és nem is tudta, hogyan kell csinálni. Ez az egyik előnye annak, ha az embernek szolgálai vannak: nem kell vesződni azzal, hogy megtanulja, miként kell elvégezni bizonyos dolgokat. Kivéve a lovak lemészárlását. Neville, akit érdekelt, hogy London mi módon szabadul meg az öreg és beteg állatoktól, egyszer ellátogatott egy mészárszékre, aztán azzal szórakoztatta a hűgát, hogy beszámolt a borzalmakról, amelyeknek tanúja volt. Ő tizenhat éves volt, Lavinia pedig hét, és a lány egy egész hónapig rémálmokkal küzdött. Most pedig eljön egy borzalmas, csúf, púpos ember, hogy megtegye Sophie-val az elképzelhetetlent, ő pedig semmit sem tehet, hogy megmentse az állatot.

– Kisasszony? – szólalt meg halkán a háta mögött Johnny, az egyik lovászfiú. – Megjött a mészáros. Ki kell vinnünk Sophie-t az állásából.

A lány szívében düh, tehetetlenség és bánat küzdött egymással, miközben hátrafordult, és az idegenre emelte a tekintetét, aki nem lehetett más, csak a mészáros. A férfi azonban sem visszataszító, sem öreg nem volt, és nem úgy nézett ki, mint akinek kőből van a szíve. Fiatal volt, legfőképpen hat évvel lehetett idősebb Lavinianál. Barna sapkája alól sötétszőke fürtök göndörödtek egyszerű, barna zekéje gallérjára. Fehér inge és barna mellénye tiszta volt, de gyűrött, nyilván a munkája miatt. A legnagyobb hatással azonban barna szeme volt a lányra, amely nem egy gyilkosé volt.

– Hogy képes megtenni? – kérdezte a lány a torkát elszorító könnyektől rekedt hangon. – Hogy képes megölni őt? Hiszen nem öreg, és nem gonosz. Nem akart ledobni engem.

– Azt tesszük, amiért fizetnek nekünk. – A férfi hangja rezignáltan csengett, mintha nem először kellett volna felelnie erre a vádra.

– Biztosan van rá mód, hogy megkíméljék őt.

A férfi a lány karja felé intett a fejével.

– Ezt ő csinálta?

– Nem ő volt, hanem a szila, amelyre ráestem.

– Szóval levetette magát a hátáról.

– De nem az ő hibája volt. Én provokáltam ki. Általában nagyon kezes jószág.

– Tényleg az – helyeselt Johnny.

– Az apám makacs, és nem hallgat meg. – Lavinia tett egy lépést a férfi felé. – De maga nyilván látja, mi az igazság. Kegyelmezzen meg neki!

– Elveszítethetjük az engedélyünket, ha becsapjuk az ügyfelet.

– Akkor nem, ha az apám nem tudja meg. Csak a halálon foghatnak ki, az pedig csodálatos dolog lenne.

– Sajnálom, kisasszony. Most pedig ha lenne olyan kedves, és félreállna... – mondta a férfi, majd eloldalazott Lavinia mellett.

A lány dühösen ökölbe szorította az ép kezét, és belebokszolt a férfi vállába. Saját magának valószínűleg sokkal nagyobb fájdalmat okozott, mint a mészároslegénynek, akinek kőkemények voltak az izmai. De legalább megállt, és lenézett rá. Sokkal magasabb volt, mint ő. Ha átölelné

– amit ő még véletlenül sem engedne meg neki –, akkor a feje búbja a férfi kulcscsontjáig érne.
– Nem fog szenvedni. Érték a lovakhoz, úgyhogy ezt garantálni tudom. Gyorsan jön majd a vég, ő pedig még csak észre sem fogja venni.

– Maga egy szörnyeteg! Hogy képes ilyet tenni?

– Van fogalma arról, hány ló él Londonban? Gondolja, hogy az emberek lépten-nyomon rothadó és bűzlő tetemekbe akarnak botlani? Nagy szükség van a szolgáltatásunkra.

A lány kihallotta a hangjából a védekezést, és ettől csak még ingerültebb lett, mert tudta, hogy a férfinak igaza van, valamit muszáj tenni az öreg és beteg állatokkal.

– Sophie azonban nem rothad, nem bűzlik, és nem is haldoklik.

– Azelőtt kellett volna gondolnia erre, hogy provokálta.

A férfi szavai jobban fájtak Laviniának, mint a keze, miután megütötte őt.

– Maga utálatos alak!

A mézáróslégy a lány kitörésére ügyet sem vetve belépett a boksza, Sophie nyakába akasztott egy hurkot, majd szeretetteljesen megsimogatta.

– Gyere, kislány! – mondta, aztán kivezette a lovat az istállóból.

Lavinia odarohant hozzájuk, és átölelte az állat nyakát.

– Úgy sajnálom, Sophie! Annyira sajnálom! Sosem foglak elfelejteni. Mindig szeretni foglak, édesem – mondta, aztán a fiatalemberhez fordult. – Kérem, ne hagyja, hogy féljen!

A férfi barna szemébe együttérzés és sajnálkozás költözött.

– A létező legszebb altatódalt fogom elénekelni neki.

– Annak örülni fog.

Miután egy utolsó puszit nyomott Sophie nyakára, Lavinia még egyszer beszívta az állat illatát, aztán hátralépett, és majdnem felkiáltott a szívét összeszorító fájdalomtól.

Nézte, ahogy a férfi elvezeti Sophie-t a szekér felé, amelyen volt egy fából épült kalyiba. Nyilván nem mindegyik ló volt képes arra, hogy a saját lábán jusson el oda, ahová mennie kell, és ez az egyszerű kis építmény legalább nyújtott nekik egy kis méltóságot. A férfi felvezette Sophie-t a pallón, aztán becsukta mögötte az ajtót. Lavinia utoljára a szeretett lova farát és csapkodó farkát látta, amint elszállították, hogy rövid úton végezzenek vele, mint VIII. Henrik egyik halálra szánt feleségével.

Miközben a kocsi lassan végigdöcögött az utcákon a mézáróslék felé menet, Finn Trewlove idegesen fészkelődött a fából készült bakon, és mérgesen szorongatta a gyeplőt. Nem ez volt az első alkalom, amikor egy puccos házhoz rendelték, hogy megszabadítsa a tulajdonosokat egy tökéletesen egészségesnek tűnő lótól. Az arisztokraták nem szeretik, ha egy kanca ledobja a drágalátos kislányukat, vagy ha egy herélt beleharap a nagyra becsült örökösük hátsójába. Mégis borzasztóan zavarta, amikor ostoba indokkal kellett egy fiatal, erőteljes duzzadó lovat elpusztítani.

De amit a lánynak mondott, az igaz volt. Tíz shillinget fizettek neki, hogy a mennybe küldje az állatot. Ha pedig kiderülne, hogy nem így tett, a munkaadója elveszíthette az engedélyét, Finn pedig a munkáján kívül az esélyt is rá, hogy dolgozzon, mert ugyan ki bízna meg benne, ha nem követi a törvény által előírtakat? Az ügyfeleket nem szabad becsapni. Egy kivégzésre ítélt ló megtartása lopásnak minősül, neki pedig esze ágában sincs megkockáztatni, hogy börtönbe jusson. Nem számít, milyen szép az a lány, nem számít, milyen zöld a szeme – a legzöldebb és leggyönyörűbb szempár, amelybe valaha is belenézhetett. Még akkor is, ha a lány őrá irányította a haragját, pedig saját magára kellett volna. Ostoba csitri. Siettetni egy ló halálát azzal, hogy felpiszkálja, aztán megkönyörög neki, hogy kegyelmezzon meg az állatnak, mintha lenne beleszólása.

Nos, nincsen. A telephelyen már várták a lovat, és a tíz shillinget is. Az állattal egyetlenegy bárdcsapás fog végezni. Finnt általában megvigasztalta a tudat, hogy a vég gyorsan és kíméletesen érkezik.

De az a könnyes szemű lány – a pokolba vele! – büntudatot ébresztett benne a valójában tisztességes foglalkozása miatt. A munka jól fizetett, de Finn nem ezzel akarta tölteni élete hátralévő részét. Huszonegy éves létére már szép summát sikerült megtakarítania, és azt tervezte,

hogy hamarosan továbblép. Hiába várnak rá azonban szebb dolgok, a fájdalom, amely azokból a hihetetlenül zöld szemekből sugárzott, örökre kísérteni fogja.

Finn azon az éjszakán, éjfél körül Collinsworth gróf hatalmas palotájának árnyékában állt, lábánál a fekete betörőzsákjával. Ifjú korában rossz társaságba keveredett. Tizenöt éves volt, amikor az anyja felfedezte, hogy mivel foglalkozik, és kis híján szíjat hasított a hátából a pálcájával. Nem azért fogadta be őt, amikor senki másnak nem kellett, és nem azért nevelte föl, hogy a börtönben rohadjon el vagy akasztófán végezze. Hogy megbékítse őt, Finn felhagyott a betöréssel, de a felszerelését megtartotta, és a megszerzett tudást sem felejtette el, hátha valamikor még jól jöhet.

Már órák óta figyelte a házat, és megpróbálta megállapítani, hogy melyik szoba lehet a lányé, aki azonban egyszer sem pillantott ki egyik ablakon sem. A függönyök mögül kiszűrődő fények alapján sikerült leszűkítenie a kört nyolc ablakra, de mivel nem tudta, mekkorák a helyiségek, nem lehetett egészen biztos a dolgában. Egy ekkora palotában nyilván vannak olyan szobák is, amelyeknek nem csak egy ablakuk van. A falakat sövény szegélyezte, a fák azonban túl messze voltak ahhoz, hogy föl lehessen mászni rájuk, és be lehessen kukkantani az ágaikról a szobákba.

Ezért kellett a szerszámok. Finn arra készült, hogy betör a gróf palotájába.

Az is megfordult a fejében, hogy másnap délután beállít, és engedélyt kér, hogy beszélhessen a lánnyal a ló sorsáról. Végül azonban úgy döntött, egy titkos találkozó mégiscsak biztonságosabb lesz, mert a lányon kívül abszolút senki sem szerezhet tudomást arról, hogy mit tett. Egy uraság, aki a halálba küldte a lovát, mert az ledobta magáról a lányát, valószínűleg nem venné jó néven, ha egy közember beszélni akarna az említett lánnyal. Különösen úgy, hogy Finn reményei szerint a lány vele is tart majd. Az okfejtése tökéletesen értelmesnek tűnt, amikor a nővére ivójában sörözött, bár gyanította, hogy másnap reggel tiszta fejjel rá fog jönni, mekkora bolond volt.

De az majd csak másnap lesz. Jelen pillanatban annyira kaptos volt, hogy aligha tudott volna lopva beosonni a házba. Így aztán nézte, ahogy a fények egymás után kihunytak az épületben, míg teljesen sötét nem lett, jelezvén, hogy végre az utolsó szolga is aludni tért. Minél nagyobb egy palota, annál könnyebb dolga van a betörőknek, mivel rengeteg helyiség áll üresen, ahonnan könnyedén el lehet emelni ezt-azt anélkül, hogy az ember bárkivel is összetalálkozna.

Finn a vállára vette a táskáját, a homlokába húzta a sapkáját, majd lassan megközelítette a palotát. Ő is valami ilyesféle házban szeretett volna élni idősebb korában, amikor már vitte valamire. Bármennyire utálta is a jelenlegi munkáját, annak örült, hogy lovakkal dolgozhatott, és abban reménykedett, hogy némi szerencsével egyszer majd lesz egy lovas tanyája, ahol tenyésztheti és felnevelheti ezeket a nemes jószágokat. Nem volt ez túl nagyratörő álom, de szívesebben lett volna a maga ura, mint hogy másoknak dolgozzon. Álmodozni azonban ráér máskor is, most arra kellett koncentrálnia, hogy ne kapják el.

Amikor elért a személyzeti bejárathoz, csendesen letette a táskáját a földre, kinyitotta, és elővett belőle egy olyan lámpást, amelynek három oldala teljesen zárt volt, a negyediken pedig csak egy aprócska lyuk engedett ki némi fényt. Miután egy gyufával meggyújtotta a lámpásban lévő gyertyát, fölemelte azt, majd örömmel konstatálta, hogy olyan zárral van dolga, amelyet jól ismer. Megvoltak az eszközei ahhoz, hogy kifeszítsen egy ablakot, vagy hogy kivágja az üveget, ha a feszítés nem működne, de a lehető legbiztonságosabb megoldás mindig a zár kinyitása, különösen jelen esetben. Ha valaki felfedezné, hogy nyitva az ajtó, akkor egy szolgát vonnának felelősségre, amiért nem zárta be, ami még mindig jobb, mint egyértelmű bizonyítékot hátrahagyni, hogy hívatlan vendég járt a házban. Finn elővette a szerszámait a kis zacskójából, és munkához látott. Egy perccel később már bent is volt a házban. A táskáját a verandán hagyta, mert nem állt szándékában kincseket magával vinni.

Pedig nagy volt a kísértés, hogy elemeljen egy-egy vázát vagy díszes dobozát, miközben a lámpása segítségével bolyongani kezdett a házban. A fény időnként megcsillant egy-egy fényes dísz tárgyon, amely valószínűleg úgysem hiányozna senkinek. Az előkelőknek rengeteg nyavalyás csecsebecséje van. Mintha azzal, hogy telezsúfolják a házukat haszontalan holmikkal, azt akarnák leplezni, hogy az életükből valami hiányzik. Annak idején, miután betört egy-egy házba, többször

is megfigyelte, hogy senkinek nem tűnt fel az ezüst gyertyatartók, a dísz tárgyak vagy nappali hiánya, amelyeket elemelt. Rendőrért soha senki nem küldetett. Tudta, mert perverz örömét lelte abban, hogy másnap reggel figyelje a házat. Büszke volt arra, hogy sosem kapták el, és már olyan álmokat kezdett dédelgetni, hogy ő lesz minden idők legügyesebb betörője – de aztán az anyja rájött, hogy mit művel, és rövid úton véget vetett a dolognak.

Ha nem így történt volna, akkor ő most nem ezen a széles lépcsősoron lopakodna fölfelé. Finn elképzelte, ahogy a grófkisasszony lesétál itt egy zöld bál ruhában, amely tökéletesen illik a szeméhez. Gyanította, hogy a lány táncrendje néhány perccel a bálterembe való belépése után már tele lenne. Sokat tudott a bálokról, mert azok ideális célpontot nyújtanak a betörőknek, különösen, ha a vendégek egy része ott is alszik a vendéglátónál. Ilyenkor még több ékszer vár arra, hogy ellopják, mert amikor az emberek késő este visszavonulnak, már túl fáradtak ahhoz, hogy rendesen elzárják az értékeiket. A bandavezér több bálba is elküldte Finnt, hogy derítse föl a terepet, és az egyik palotát neki kellett kirabolnia. Az volt élete legrémisztőbb és egyben legizgalmasabb éjszakája. Mostanáig. A fiú szíve hevesen dobogott, de nem a félelemtől, hanem a várakozástól.

A lépcsőfordulónál rákanyarodott egy folyosóra. Amikor elérte az első szobát, az ajtóra tapasztotta a fülét, és hallgatózott. Hangos férfihorkolás. A következő ajtó mögül nem hallatszott ki semmi. Itt valószínűleg a ház úrnője lakhatott, de Finn biztosra akart menni. Lassan, nagyon lassan lenyomta a kilincset, majd centiről centire haladva kinyitotta az ajtót. A puccos házakban általában nem nyikorgott semmi, a szolgák ugyanis mindig gondosan megolajozták a zsanérokat.

Finn már félúton járt az ágy felé, amikor meglátta az ágyban fekvő alakot, egy hölgyet – visszatetszően tátott szájjal és ráncos nyakkal –, aki legalább olyan öreg volt, mint az anyja. A fiú csendesen, de gyorsan kihátrált a szobából, és becsukta maga mögött az ajtót. A most látottak, illetve az odakintről végzett megfigyelései alapján a következő három ajtót kihagyta, és csak a negyediken nyitott be. Azonnal tudta, hogy jó helyen jár, mert a helyiségnek olyan illata volt, mint a lánynak: virágos, de nem émelyítő. Valami ritka illat volt, amelyet még soha nem érzett, csak akkor egyszer, amikor ellépett a lány mellett az istállóba menet. Ez az illat azóta is kísértette egészen mostanáig, amikor mélyen belelegezve azt végtelen nyugalom töltötte el.

Halk léptekkel közelebb osont az ágyhoz, és nagyon örült, hogy nyár lévén, a lány nem húzta be a nehéz baldachinokat. Óvatosan letette a lámpást az ágy mellett álló asztalkára, és úgy forgatta, hogy a pislákoló fény pont a lány arcát világítsa meg. A grófkisasszony álmában még ártatlanabbnak és még kedvesebbnek látszott, mint az első találkozásukkor, amikor teljesen hiábavalóan belebokszolt Finn vállába. A lány sérült karja még mindig sínben volt, és néhány hétig még abban is marad, ha a fiú csonttöréssel kapcsolatos tapasztalatai helytállónak bizonyultak. Az egyik keze tenyérrel felfelé, begömbült ujjakkal hevert a párnán, míg a másik a takaró alatt bújt meg. A haja, amelynek árnyalata a legfényesebb holdsugárra emlékeztetett, be volt fonva, a fonat lágyan a vállára esett, a vége pedig csábítóan kunkorodott az aprócska melle körül.

Finn magában káromkodva szakította el a tekintetét onnan, ahol annak semmi keresnivalója nem volt, és megpróbálta kiűzni a gondolatokat a fejéből, amelyekre nem volt szabad gondolnia. Ez a lány úrihölgy, egy gróf lánya. Ostobaság lenne azt gondolnia, hogy valaha is több lehet köztük futó ismeretségnél, és ez is csak annak köszönhető, hogy meg akarja nyugtatni őt a lova sorsával kapcsolatban. Megfogta a lány vállát, és finoman megrázta őt, közben pedig meglepetten konstataulta, hogy az olyan törekenynek tűnik, mintha egy erősebb szorítástól is darabokra törne.

– Kisasszony?

A lány lassan kinyitotta a szemét, amely azon nyomban el is kerekedett. Amikor a szája is kinyílt, Finn gyorsan rátapasztotta a tenyerét, mielőtt még felkiálthatott volna.

– Csss! Nem akarom bántani. Sophie-ről hoztam híreket. – A lány pislogott egyet. – Ha megígéri, hogy nem kiabál, elveszem a kezem a szája elől.

A lány bólintott, Finn pedig nagyon lassan elhúzta a kezét, készen arra, hogy bármelyik pillanatban újra visszategyje, ha kell.

– Azt akarja elmondani, hogy megölte őt.

A lány szinte köpte a szavakat, de a szeméből sugárzó szomorúság meghazudtolta a hangja

keserűségét.

– Nem egészen. Bár az igaz, hogy bizonyos értelemben a mennyországba jutott.

Finn-nek egyhavi bérébe került, hogy megkíméljék a ló életét, és látni akarta a lány arcán, hogy megérte.

A grófkisasszony összeráncolta a homlokát, ülő helyzetbe tornázta magát, és nyakig felhúzta maga előtt a takarót.

– Nem értem.

– Mutatni akarok magának valamit. Ma este. Van egy szekerem...

– Azt akarja, hogy magával menjek? Egy olyan emberrel, akit nem ismerek, és aki beosont a hálósobámba?

Mivel meglehetősen biztos volt benne, hogy a lány már nem akar sikoltani, Finn felegyenesedett. Csalódott volt a grófkisasszony makacssága és vonakodása miatt. Nem gondolta végig ezt a dolgot. Az, hogy őt mágnesként vonzza az a csodálatosan zöld szempár, még nem jelenti, hogy a lányt is érdekli az ő személye.

– Csak meg akarom mutatni magának, hogy semmi baja.

– Törbe akar csalni?

– Miért tennék ilyet?

– Mert maga közember. Lehet, hogy ki akar használni engem. Vagy isten ments, el akar rabolni, hogy aztán hatalmas váltságdíjat kérjen az apámtól a szabadon bocsátásomért.

Egy vázát elcsenni egy dolog, na de egy embert? A lány ennyire rossz véleménnyel van róla? Jóságos ég. Akkor mi az ördögöt keres itt?

– Felejtse el! Ostoba ötlet volt – mondta, majd sarkon fordult.

– Várjon!

Nem kellene várnia. Bolond volt, hogy idejött, mert érdekelte, mit gondol róla a lány, hogy meg akarta mutatni neki, ő nem egy szívtelen fattyú – csak egy egyszerű fattyú. Az utolsó gondolattól kis híján felnevetett. Amikor visszafordult, azt kívánta, a lány bárcsak ne tűnt volna olyan gyönyörűségnek és egyben komolynak, miközben feléje hajolt.

– Miért nem nappal jött?

– Mert annak, amit tettem, titokban kell maradnia. Megengednék, hogy eljöjjön velem? Kétlem, de ha mégis, akkor gardedámok és inasok hada kísérné. Ha pedig az apja tudomást szerezne arról, hogy a lovát nem ölték meg, maga szerint örülne?

– Nem, nagyon dühös lenne. A fejét vétetné.

– Pontosan. Ezért jöttem most, az éjszaka közepén. A titkok ilyenkor születnek, és ilyenkor lehet őket megtartani. Amikor nincsenek tanúk.

A lány néhány pillanatig habozott, Finn pedig közben visszafojtotta a lélegzetét, mintha ezzel befolyásolni tudná annak a döntésnek meghozatalát, amelyre mindennél jobban vágyott. A lány végül bólintott.

– Adjon néhány percet, hogy elkészülhessek!

– Siessen! A folyosón várom, de ha valaki mozgolódni kezd, gyorsan távoznom kell.

– Sietni fogok.

A fiú megfogta a lámpását, kiment a szobából, becsukta maga mögött az ajtót, majd nekidőlt a falnak, és úgy várákozott. Örület, kész örület, hogy ennyire vonzódik ehhez a lányhoz. Ebből semmi jó nem fog származni, mégis ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy véghez vigye a tervét.

Sophie nem pusztult el. Lavinia nemigen hitte, és a saját szemével akarta látni. Valószínűleg bolond, hogy megbízik valakiben, aki betört a házába, sőt a hálósobájába, de ha a férfi ki akarta volna használni őt, akkor könnyedén megtehetné volna, amíg aludt. Fejbe vághatta volna, és elrabolhatta volna. Magas, széles vállú, az izmai pedig keményen feszülnek, amint azt a lány a saját maga is megtapasztalta, amikor megütötte. Egyáltalán nem lett volna nehéz neki elragadnia őt.

Miközben gyorsan magára kapott egy egyszerű ruhát, amelynek a felöltéséhez nem volt szüksége a komornája segítségére, egyidejűleg érzett izgalmat és rémületet. Még soha nem csinált ilyen

kockázatos dolgot. Nem mintha nem gondolt volna rá, de amikor arról fantáziált, hogy elszökik egy férfival kettesben éjszaka, mindig Thornley-val képzelte el magát – vagy legalábbis vele próbálta. Az igazság az, hogy az álmaiban szereplő férfinak nem voltak kivehető az arcvonásai, de az elképzelés, hogy ne a vőlegénye legyen a kísérője, szégyenérzetet keltett benne. Most is büntudata volt, mert gardedám nélkül készült elmenni egy férfival, akinek nem lesz a felesége. Nagy nehezen azonban sikerült elhallgattatnia a lelkiismerete hangját, hiszen semmi rosszat nem készültek tenni, a férfi csak meg fogja neki mutatni, hogy Sophie biztonságban van.

Nem mintha nem hitt volna a szavának, de feltámadt benne a kalandvágy, és kedve szottyant egy kis csínytevéshez. Ezenkívül még mindig haragudott az apjára, és lázadni akart ellene, még akkor is, ha a gróf sosem tudja meg, mit tett. Úgy ülhet majd az ebédlőasztalnál, mint a macska, amelyik fellefetyelte az összes tejszínt, tudván, hogy van egy pompás titka. Eddig még sosem volt semmilyen titka.

Ő volt a legunalmasabb az összes barátnője közül, neki soha nem volt semmilyen szaftos mesélnivalója. A ma esti kirándulásáról természetesen nem szólhat majd senkinek, de legalább úgy mosolyoghat az eljövendő báljain, hogy az emberek eltűnődjenek, vajon milyen illetlen dologra gondol. Így a titokzatosság légré veszi majd körül, és sokkal kíváncsiabb lesz. Talán végre Thornley is észreveszi.

Amikor kinyitotta az ajtót, megállapította magában, hogy a kísérője igencsak jóképű fickó. A férfi az egyik kezében a lámpását, a másikban pedig a sapkáját szorongatta. Az inge nem volt olyan gyűrött, mint délután, és Laviniában most tudatosult, hogy amikor az imént olyan közel volt hozzá, nem volt sem ló-, sem pedig trágyaszaga. Megfürdött, mielőtt eljött hozzá, és valószínűleg meg is borotválkozott. Mintha a haja sem lett volna olyan hosszú, mint korábban. Egy fiatalembernek, aki ennyit fáradozott, biztosan nincsenek gonosz szándékai vele kapcsolatban.

A férfi föltette a sapkáját.

– Nem szabad zajt csapnunk – suttogta.

Lavinia egyetértően bólintott, aztán a férfi nagyon furcsa dolgot tett. Megfogta a kezét, mintha így át tudta volna adni neki a lopakodás képességét. A fiatalember nem viselt kesztyűt, Lavinia azonban felvett egy fekete bőrkesztyűt, egy úrihölgy ugyanis nem hagyja el a házat csupasz kézzel, de még a vékony anyagon keresztül is érezte a kísérője bőréből áradó forróságot.

A férfi hangtalanul mozgott, Lavinia azonban hiába lépkedett lábujjhegyen, mégis zajt csapott. Ez akkor vált nyilvánvalóvá, amikor elértek a márványlépcsőhöz, amelyen minden egyes lépése úgy hangzott, mintha valaki szöveget vert volna a falba.

Körülbelül fél tucat koppanás után a férfi megállt, és Lavinia kezébe nyomta a lámpást.

– Fogja meg ezt! – mondta.

A lány átvette a lámpást, aztán kis híján felsikoltott, amikor a férfi ölbe kapta. Hihetetlenül erős karjai voltak. Thornley ölelése egészen elhalványodott ennek a keménykötésű fiatalembernek az öleléséhez képest, aki gyors léptekkel szaladt le vele a lépcsőn. Az összehasonlítás nem volt fair Thorne-nal szemben, aki úgy tartotta őt a karjában, ahogy egy úriember teszi: bizonyos távolságtartással, mert így illik, és az ő világukban az illendő viselkedésnél semmi sem fontosabb.

Amikor elértek egy újabb, szőnyeggel borított folyosóra, a férfi talpra állította Laviniát, elvette tőle a lámpást, megint kézen fogta, és megindult vele a konyha irányába.

Mielőtt a lánynak ideje lett volna eltűnődni azon, hogy sehol sincs egyetlen szolgáló sem, a férfi kivezette őt az ajtón, amelyet aztán csendesesen becsukott maguk mögött. Miután fölemelt egy táskát a földről, elindultak az istállók felé.

Lavinia hátrapillantott a válla fölött, és konstataálta, hogy egyik ablakban sem gyúlt világosság. Megcsinálták! Sikerült elszökniük. Furcsa, hogy ez a felismerés akkora örömmel töltötte el, hogy legszívesebben ujjongva fölugrott volna, mintha valami igazán figyelemreméltó dolgot vitt volna véghez. Eddig még soha nem gondolt arra, hogy olyasmit csináljon, amit nem szabad, most meg tiltott és veszélyes dolgot művel.

A sikátorban ott állt az a csúnya szekér, amelyben elvitték Sophie-t. Miután a férfi behajította hátra a táskáját, elfújta a gyertyát a lámpásban, és azt is betette a szekérbe. Aztán megint kézen

fogta a lányt, odavezette a bakhoz, majd a derekára tette a kezét, és könnyed mozdulattal fölemelte a kemény fapadra. Utána ő is felmászott a kocsi oldalán, megfogta a gyeplőt, és indulásra ösztökélte a két befogott lovat.

– Hogy hívják? – kérdezte.

A férfi hangja egészen mélynek tűnt az éjszaka csendjében, és csak úgy áradt belőle a titokzatosság.

A lány kis híján felnevetett, mert csak ekkor döbbsent rá, hogy még be sem mutatták őket egymásnak. Még szóba állnia sem lett volna szabad a férfival, nemhogy fölszállnia mellé egy szekérre! Hirtelen az a kellemetlen érzése támadt, hogy nem ő az első lány, aki így tett.

– Lady Lavinia.

– Elegáns név.

– Elegáns úrihölgy vagyok. És magát hogy hívják?

– Finn-nek.

Lavinia gyanította, hogy a férfi sokkal összetettebb személyiség, mint amilyen egyszerű a neve.

– Mi a vezetékneve?

– Trewlove.

A lány összeráncolta a homlokát.

– Ma délután hallottam, hogy a bátyám egy Trewlove nevű emberről és a játékbarlangjáról beszélget egy barátjával. A magáé az a játékbarlang?

– Aiden bátyámé.

– Azt mondták, hogy az egy titkos hely.

A ritkásan elhelyezkedő utcai lámpák fényénél Lavinia látta, hogy a férfi vállat von.

– Nos, nem kifejezetten egy engedéllyel rendelkező úri klub.

– De ha az emberek nem találják meg...

– Ó, megtalálják! Vonzza az előkelőségeket, mert nem egészen legális, és úgy érezhetik, mintha örülten és veszélyesen élnének. – Finn halkán felnevetett. – Pedig fogalmuk sincs arról, hogy valójában milyen is veszélyesen élni.

A lány gyanította, hogy ez a férfi viszont pontosan tudja. Valószínűleg bolond volt, hogy megbízott benne, de valamilyen oknál fogva még soha életében nem érezte ennyire biztonságban magát.

– Miért nem ölte meg Sophie-t?

Finn még jobban a szemébe húzta a sapkáját, mintha a bársonyosan feketéllő égbolton ragyogó félhold elvakítaná.

– Nem tudom. Felesleges ostobaságnak tűnt, de soha nem árulhatja el az apjának. A munkaadóm börtönbe juttatna.

– Az engedélye nélkül tette?

– Nem, megkaptam az engedélyét, de ő biztosan letagadná, hogy megvédje az üzletet. Mint már mondtam, ha nem végezzük el az elvállalt munkát, feljelentenek bennünket. Akkor aztán bezárják az üzletet, és keresnek valaki megbízhatóbbat.

Lavinia nézte a férfi profilját, amelyet már inkább csak a hold világított meg, semmint az utcai lámpák, amelyek egyre ritkultak. A lány bele sem akart gondolni, hogy Finn kiviheti Londonból, esetleg még Angliából is. De hát miért nem nyugtalankodik egy kicsit sem? Miféle bűbájt bocsájtott rá ez az ember? A szolgálkkal sem beszélgetett túl gyakran, közemberekkel pedig még ritkábban, és most mégis itt van, és teljesen lenyűgözi egy fiatalember, aki csak nemrég érett férfivá.

– Miért választotta ezt a kegyetlen munkát?

– Én nem tekintem kegyetlennek, inkább azt mondanám, hogy megszabadítom az állatokat a szenvedésüktől. Értek a lovak nyelvén, tudok beszélni hozzájuk, meg tudom nyugtatni őket. Úgy küldöm föl őket az örök legelőkre, hogy nem is számítanak az utazásra.

– De hát máshogy is meg lehet keresni a betevőre valót.

– Valakinek el kell végezni a kellemetlen munkát is, hogy a magafajtának még csak tudnia se kelljen róla.

Lavinia némi undort vélt kihallani a hangjából, és tudta, hogy rászolgált erre, amiért szinte burokban él. Sőt mi több, ha őszinte akart lenni magához, be kell ismernie, hogy alaposan elkényeztették. Az apja a vacsoránál bejelentette, hogy már vett is neki egy új lovat, amelyet a hét vége felé fog megkapni. Soha nem kellett sokáig nélkülöznie semmit.

– Hogy van a karja? – kérdezte Finn.

A hangjából kihallatszó őszinte érdeklődés meglepte a Laviniát, aki elképzelte, hogy a férfi ugyanilyen együttérző hangon beszél a lovakhoz is.

– Egy kicsit fáj. – A szekér rázkódása tovább fokozta a kellemetlenséget, de a lánynak esze ágában sem volt panaszkodni emiatt. – Lefekvés előtt kaptam egy adag laudánumot, amely eléggé elködösíti az elmémet. Nyilván ezért is jöttem el magával.

– Azért jött el velem, mert látni akarja a lovát. Eltört a csont?

– Igen, nagyon ijesztő volt. Átszúrta a bőrt. De nem ájultam el. Nagyon bátor voltam.

Lavinia nagyon büszke volt magára, még azzal a ténnyel együtt is, hogy a látvány annyira eltompította az érzékeit, hogy a lüktető fájdalom ellenére alig hitte el, hogy az ő karjáról van szó.

A holdsugár megvilágította a férfi mosolyát, Lavinia pedig úgy érezte, hogy ennél varázslatosabb dolgot még életében nem látott. A laudánum furcsa játékot űzött vele: szabályosan vonzotta ehhez a sármos férfihoz.

– Kegyed nagyon bátor – mondta Finn.

– Nem igazán. Még soha nem voltam az utcán ilyen későn, és még soha nem voltam kettesben egy férfival sem, pláne nem egy idegennel. Kezdek aggódni, hogy az apám megtudja.

– Nem tudja meg. Visszacsempésem a palotába úgy, hogy senki nem fogja észrevenni.

A lánynak eszébe jutott Finn táskája, illetve a tény, hogy a férfi annak ellenére is bejutott hozzá, hogy a palotát éjszakára mindig bezárták.

– Maga egyben tolvaj is?

Ezt a kérdést már korábban fel kellett volna tennie.

– Valaha az voltam, aztán az anyám megtudta. Most becsületesen keresem a kenyeremet. – Finn széles mosollyal az arcán a lányra pillantott. – Ami nem olyan izgalmas.

– De jóval biztonságosabb.

– Igen. Azért, amivel most foglalkozom, nem kerülhetek börtönbe. Feltéve, ha maga is megtartja a mi kis titkunkat.

– Megtartom, ígérem.

Laviniának esze ágában sem volt beszélnie a dologról. Noha az apja őt sosem fenyegette meg a szíjával úgy, mint a bátyját, a lány biztos volt benne, hogy ha a gróf tudomást szerezne a ma éjszakai kis kiruccanásáról, akkor úgy elverné, hogy egy hétig nem tudna ráülni a fenekére.

– Miért hergelte fel? – kérdezte Finn váratlanul.

Lavinia megvonta a vállát. Egy kicsit szégyellte bevallani az igazat.

– Miért szoktak a lányok ostobaságokat csinálni? Magamra akartam vonni egy bizonyos illető figyelmét.

– Az egyik lovagját?

A férfi hangja egy kicsit zavarba ejtő volt, mintha bosszantotta volna, hogy Laviniának esetleg van udvarlója. A lány valamilyen oknál fogva nem szívesen vallotta volna be, hogy Thornley a vőlegénye, talán azért, mert nem volt az. Egyelőre még nem. Ráadásul kevésbé volt lelkifurdalása, amiért elszökött ezzel a fiatalemberrel így, hogy csak barátként utalt a hercegre.

– Nincsenek lovagjaim. Egyelőre legalábbis. Csak tizenöt éves vagyok. Még az első báli szezonomon sem vagyok túl.

– Tizenöt – mormolta Finn az orra alatt. – Még gyerek.

Ez felingerelte Laviniát.

– Nem vagyok gyerek! Hamarosan felnőtt nő leszek. Maga hány éves?

– Jóval idősebb, mint maga.

– Mennyivel?

– Huszonegy éves vagyok.

– Akkor nem is idős.

– Elég idős vagyok – mormolta a férfi, majd rákanyarodott egy keskenyebb útra.

Egy nagy épület magasodott előttük, amelynek az elejére hatalmas, fehér betűkkel a „Trewlove” felirat pompázott.

– Mi ez a hely? – kérdezte a lány.

– A bátyám téglagyára.

– Aidennek téglagyára és játékbarlangja is van?

A férfi arcán megint megjelent az a vidám mosoly.

– Nem. Ez a gyár a másik bátyámé, Mické, aki építőmesternek tartja magát, és az a terve, hogy London legrosszabb környékeit puccos helyekké alakítja.

– Hány fivére van?

– Három.

– El sem tudom képzelni, milyen lehet! Mi csak ketten vagyunk a bátyámmal, aki kilenc évvel idősebb nálam, és ritkán foglalkozik velem.

– Szeretné, hogy foglalkozzon magával?

Lavinia felnevetett a keresetlenül őszinte kérdés hallatán.

– Nem, nem igazán. Amikor nagy ritkán időt szakít rám, akkor is csak ugratni tud.

– A fivéreknek muszáj ugratniuk a húgaikat.

– Magának vannak lánytestvérei?

– Igen, kettő.

A lány úgy képzelte, hogy Finn sokkal kevésbé idegesítően ugratja a lánytestvéreit, mint Neville őt. Lavinia tulajdonképpen még örült is, amikor a bátyjával akár hónapokon keresztül nem találkoztak, mert Neville vagy iskolában volt, vagy valamelyik birtokukra látogatott el az apjuk helyett, hogy megtanuljon mindent, ami ahhoz szükséges, hogy egy nap tisztességes gróf váljék belőle.

– Remélem, nem veszi sértésnek, de nem úgy beszél, mint egy közember.

Noha a férfi beszédje közel sem volt olyan előkelősködő, mint az arisztokratáké általában, bizonyos fokú csiszoltság azért érezhető volt rajta. A lány nem számított erre olyasvalakitől, aki állatok leöléséből él.

– Ezt Gillie nővéremnek köszönhetem. Megszállottan küzd azért, hogy ne úgy beszéljünk, mintha a csatornában élnénk. Határozottan vallja, hogy rendesen kell beszélnünk, ha vinni akarjuk valamire.

– És maga mire akarja vinni, Finn Trewlove?

– Azt majd meglátjuk, Lady Lavinia – felelte a férfi egy kacsintás és egy újabb mosoly kíséretében.

Aztán megállította a szekeret, behúzta a féket, és leszállt a bakról. Sehol nem volt senki, miközben megkerülte a kocsit, és fölemelte a karját. Lavinia előrehajolt, hogy a nagy kezei a dereka köré kulcsolódhassanak, és a férfi széles vállára tette a kezét. Finn lassan, nagyon lassan leemelte a kocsiról.

Egy rövidke pillanatig mintha tanulmányozta volna Laviniát, aki azon tűnődött, vajon el fogja-e engedni őt valaha, és vajon ő akarja-e, hogy elengedje. Még soha senki nem nézett rá így, mintha megbűvölték volna. Nagyon izgalmas volt. A férfi végül elengedte a derekát, és hátralépett.

– A bátyámnak vannak téglaszállító lovai és szekerei. Erre!

A lány követte Finnt egy nagy legelőhöz – rendes istállót nem látott, de a távolban feltűnt egy fából épült menedékhely. A lovak sokkal testesebbek voltak, mint azok, amelyek az apja istállójában sorakoztak, de hát a téglaszállításhoz nyilvánvalóan jelentős izomerőre van szükség. Aztán hirtelen megpillantotta az elegáns, fehér kancát az ezüstszínű sörényével, és a szíve majd kiugrott a helyéről örömeiben.

– Sophie! Gyere ide, kislány! Ide, szépségem!

A ló odaügetett, Lavinia pedig megszimogatta, és a homlokához szorította a homlokát.

– Azt hittem, sosem látalak többé. Gondolom, a mai éjszaka után ez így is lesz, de legalább nem vettek el tőlem teljesen. Tudni fogom, hogy itt vagy, és jól érzed magad az új barátáiddal. Sajnálom,

hogy rosszul bántam veled, hogy arra használtalak, hogy más figyelmét felkeltsem. Ó, drágaságom, nagyon fogsz hiányozni!

Sophie hátravetette a fejét, és elnyerített. Lavinia úgy érezte, hogy a ló minden szavát megértette, és így fejezte ki, hogy neki is hiányozni fog az úrnője. Aztán a kanca elügetett.

Lavinia boldogsággal telve és megkönnyebbülten fordult Finn felé.

– Köszönöm, hogy megkegyelmezett neki – mondta, aztán anélkül, hogy megfontolta volna, mit tesz, a férfi nyakába vetette magát örömeiben, és megcsókolta őt.